

A dramatic sky with a sunburst breaking through clouds. The sun is positioned in the center, creating a bright glow and illuminating the surrounding clouds. The clouds are scattered and vary in density, with some appearing as soft, white wisps and others as darker, more textured masses. The overall color palette is a mix of warm yellows and oranges from the sun, and cooler blues and greys from the sky and shadows.

NOVELL

Ångest

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Förförelser

1 Hem till Daniel	1-4, 12-29	81 s.
2 Amsterdam	5-11	32 s.
3 Hjälpmedel	30-34, 38-41	40 s.
4 Komma ut-brevet	35-37, 61-76	70 s.
5 Gud eller inte	42-49, 55-60	50 s.
6 Skrämselhot	50-54	28 s.
7 Ragnar på besök	81-94	46 s.
8 Ångest	77-80, 95-105	57 s.
9 Utflykt	106-116	50 s.
10 Göra slut	117-122	29 s.
11 Kul på bibliotek	123-132	49 s.
12 Hem till Kim	133-153	79 s.
13 Grå vardag	154-162	39 s.
14 Underbart mys	163-181	64 s.
15 Ny bagare	182-190	40 s.
16 Problem	191-199	39 s.
17 Fängelsemord	200-216	60 s.
18 Avslöjandet	217-230	54 s.
19 Hämnad	231-239	35 s.
20 Taxi hem	240-251	52 s.

Information Noveller

Vill va me dej : Förförelser, har gjorts om till tjugo noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tjugo noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

Vill va me dej

Förförelser

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
FÖRFÖRELSER
Ångest

Information

NOVELLER FÖRFÖRELSE Ångest (8)
2024

Hämtad från: Vill va me dej : Förförelser (2)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-30-4

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

I denna novell Ångest, går Kims känslor för Daniel över i en svår ångest. Och nu blir det speciellt svårt när han har svikit Camilla.

Baksidestext

Kim känner en stor ångest över sin enorma kärlek till både Camilla och Daniel. Men vem ska han välja? Och Johans jagande efter honom blir outhärdligt.

Telefonen ringer i massor, men Kim väljer att inte svara.

Han får ett ryck och gör upp med sin bög-sida, slänger dikter och hela böglådan. Därefter rakar han av allt hår på huvudet. Och nu känner han sig mycket maskulin, som en riktig hetero.

Telefonen fortsätter att ringa. Men nu väljer han att svara. Och det är Daniel i telefonen. Han blir glad. Daniel har försökt ringa massor med gånger.

Men snart får Kim en ny ångest över om Camilla kommer vilja fortsätta vara tillsammans med honom, nu när han har rakat sitt huvud. Fast han vet inte att hon tycker om honom oavsett, och hon tycker att han är fin och sexig med sitt kala huvud.

TELEFON- SIGNALER

77 Dikter och grubblerier

Kim, hemma

Kim kämpar sig uppför en brant backe. Och nu kommer han ut på Mariestadsvägen. Vägen hem från Daniel är ungefär sju kilometer och det känns redan långt. Han cyklar nästan hela Mariestadsvägen. Därefter förbi bostadsområdet Lunden. Sedan kan han skymta Norrmalm, där han bor.

Vid huset kliver han av cykeln och kollar i sin brevlåda. Fast att den nog borde vara tom, då man normalt inte får post sent om kvällarna. Men i brevlådan ligger ett rosa brev utan vare sig avsändare eller Kims adress skrivet utanpå.

Han tar med sig brevet och parkerar cykeln i ett cykelskjul, i vitmålat trä. Tittar upp mot huset som har släckt i alla fönster. Hela huset verkar sova.

Men lampan på väggen utanför trapphusdörren lyser välkomnande. Denna lampa lyser också hyfsat upp grusgången som leder en från gatan in mot huset. Även en bit av cykelskjulet är upplyst. Utan denna lampa skulle det kännas ganska kusligt att ta sig in på grusgången mot huset.

Kim kliver in genom trapphusdörren, tar av sig skorna och smyger försiktigt uppför trapporna till sin lägenhet på vindsvåningen.

Inne i lägenheten slänger han väskan på golvet framför garderoberna och ställer skorna på skohyllan av lackad furu. Han är kaffesugen och går till köket, fixar i ordning kaffebruggaren och sjunker ner på en köksstol.

Det ringer på telefonen.

Han går och svarar. Och det är Daniel i andra änden.

–Hej, ja ville bara kolla om du kommit hem. Å så ville ja bara säga gonatt. Å tacka för en underbar da.

–Tack själv. Du är bäst. Ja gonatt å vi ses

snart igen.

Det blir bara en kort pratstund. Sedan säger de puss och hej då och lägger på luren.

Kim sätter sig på köksstolen igen.

Det ringer ännu en gång. Han tänker resa sig upp för att gå och svara, men ändrar sig. Känner inte för att prata med någon mer nu. Det kan omöjligt vara Daniel igen. Det är säkert Johan, mamma eller Camilla, och han orkar inte prata med någon av dem nu. Eller kan det vara Per? Nej, säkert inte. Nej han varken vill eller orkar prata mer med någon, inte just nu och vem det än är. Han är trött och vill bara få en liten stund för sig själv innan han går för att sova i någon timme.

Två sekunder senare reser han sig upp och går bort till telefonen och sänker ner ljudet för ringsignalerna till det lägsta.

Han går sedan tillbaka till köksbordet och sätter sig igen. Öppnar det rosa oskrivna kuvertet och plockar ut ett finare rosafärgat skrivpapper med rosa rosor i ena hörnet. Inte heller det skrivna pappret har någon avsändare, eller ens antydning till vem som kan ha skrivit det.

Det ringer igen. Någon vill absolut ha tag på honom, men han låter det ringa.

På pappret är det inte skrivet något meddelande, utan en dikt som har rubriken Nattens vemod. Pappret är bara undertecknat med Babe think twice.

Kim funderar och drar fingrarna genom håret. Har han en hemlig beundrare? Och vem?

Han läser dikten:

Nattens vemod

Vandrar ensam, i nattens kalla regn och skur
Går gator runt, kvarter på kvarter
Kom, hjälp mig riva ner denna mur
Visst är jag ensam, och dig är allt jag ser

Vill våga ta för mig, av glädjen i livets ljus
Våga vara mig själv, den man jag är
Mysa med dig, i kärlekens rus
Få vara lycklig och berusande kär

Allt känns bara hopplöst och svårt
Ostadigt jag går med stapplande steg
Om allt ditt, mitt, kunde få vara vårt
Min kropp känns tung, trött och seg.

Jag är ung, med hela livet framför mig

Om jag bara tålmodigt på dig väntar
Skulle du någonsin kunna svara med ett nej?
Kanske snart en ny dörr står och gläntar

Vänder nu om till min lilla våning
Värmer mig med en tjock, mjuk filt
Och som Nalle Puh få i mig min honing
Drömma om att du ville vara min pilt

Babe think twice

Kim får dåligt samvete.

Det ringer på telefonen ännu en gång. Men nu hör han den inte. Han är så inne i sina tankar på dikten.

Läser den en andra gång.

Förstår vem som måste ha skrivit den.

Typiskt Johan att skriva en dikt till honom, i hopp om att han ska vilja gå tillbaka till honom, tänker han. Johan vill nog inte fatta hur läget är, att han inte kan fortsätta leva i ett dubbelförhållande.

Fast just ett sådant har han ju inlett i dag, med Daniel. Och nu får han också en påminnelse om vad han gör och har gjort mot Camilla. Samtidigt sätter han igång med att tränga bort

tanken. Han orkar inte med att ha dåligt samvete nu.

Sitter kvar en stund vid köksbordet och dricker upp sitt kaffe. Struntar i att telefonen ringer. Går sedan och borstar tänderna och tvättar ansiktet.

Känner hur det dåliga samvetet fortsätter att banka i hela kroppen, och alltmer argt. Men han gör allt för att tränga bort dessa tankar. Han vill inte tänka dem nu.

Mycket trött och sömning går han och kryper ner i sängen.

78 Natt- funderingar

Han ligger i sin säng och fortsätter tänka på allt som hänt i dag, även på Camilla, Johan, och annat i livet. Fast mest tänker han på Daniel och hur roligt det har varit i dag. Han tänker på vilken tur att just han skulle stöta på honom och att de har så lika intressen för mycket.

Kan inte låta bli att tycka synd om honom för att han inte längre kan se med sina ögon, på vilken katastrof det måste ha varit för honom, i förlusten av synen.

Han bestämmer sig för, så långt det är möjligt, att låna ut sina ögon till Daniel när han så behöver det, och hjälpa honom att kunna få uppleva saker med någorlunda bild. Fast hur det ska gå till vet han inte riktigt. Det känns något komplicerat, men med Daniels hjälp ska det nog gå bra och bli möjligt att genomföra. Han får helt enkelt fritt komma med önskemål över vad han vill ha hjälp med att se.

Kim vill också försöka ha ett gott tålamod med honom.

Gäspningarna avlöser varandra med korta intervaller. Han är supertrött. Och vips så somnar han.

79 Dikten igen

Följande dag, och på kvällen, läser han dikten igen. Det måste vara Johan som har stoppat den i hans brevlåda.

Och nu får Kim sig ännu en påminnelse om vad han håller på med – mot Camilla. Men nu går det inte att tränga bort tanken längre. Istället sätter den igång och snurrar i skallen.

Det ringer på telefonen, men han låter det ringa. Han vill inte svara. Telefonsignalen är fortfarande på det lägsta. Han låter det vara. Det är skönt med telefoner som inte väsnas så mycket.

Den kanske enda nackdelen, med att ha telefonen på lägsta ringsignal, är att han inte hör den om han står i duschen eller har musik på stereon. Och det räcker med en lägre volym på stereon, för att inte telefonen ska höras. Fast att han inte vill svara, vill han ändå veta när det ringer.

Han tänker: Är det Camilla, måste han sätta igång ljugandet igen. Han orkar inte med något ljugande just nu. Och är det Daniel, då kommer han att dras ännu längre in i synden.

Han som till slut kom fram dit där han måste välja. Att han då väljer bort Johan för att leva ett heteroliv bara ihop med Camilla.

Men nu strular han till det igen, och rejält med en annan. Han trillar tillbaka på noll igen. Det är ingen vits med att han sparkar den där

bollen uppför backen, då den hela tiden bara rullar tillbaka till honom.

Gud, jag måste få Johan att fatta, tänker han, innan något riktigt tråkigt händer. Men hur? Och Daniel ... Hur gör jag med honom?

Och när det gäller Johan är det inte heller första gången som han skriver dikter till honom.

Det ringer.

Kim reser sig upp från stolen, går ut till bokhyllan i rummet och plockar fram kartboken som han bevarat sin älsklingsbild i och några andra dikter som han fått av Johan.

Tillbaka i köket igen plockar han fram en kaffemugg, häller upp kaffe och går och sätter sig på stolen igen. Han plockar fram bilden på strandkillen med stråhatten på huvudet. Tittar länge och drömmande in i bilden.

–Varför, varför? säger han klagande ...

Han letar fram de andra dikterna som ligger bevarade i kartboken. Plockar fram en dikt, som han läst ett otal gånger, som Johan skrivit till honom. Den har rubriken Någon som väntar.

Den skrev Johan till honom för två år sedan, alldeles i början av deras kontakt, och innan de hunnit inleda en relation. De hade inte ens hunnit träffa varandra när han fick dikten. Kim

var bara nitton år och Johan tjugoåttå.

Johan var till stor tröst och hjälp för honom då han funnit och börjat utforska sin homo-sexuella läggning.

Men Johans hjälp eller tröst fungerar inte på en längre sikt. Istället finner han ny hjälp och tröst i Camilla och efter att han känner ett starkt begär till henne. Han hittar en ny väg fram i livet och känner mer för samvaron med henne än den han haft med Johan. Även om Johan är bra och en hyvens kille, så blir samvaron med Camilla den väg han vill gå. Eller så är detta bara ett sätt att inte orka ta itu med problemen, utan istället gömma sig tryggt bakom henne och med det leva på hennes beskydd.

Kim läser dikten:

Någon som väntar

Jag vet inte vem du är,
men tror att du är snäll
Du sökte någon att hålla kär,
och med dig få ligga på en fäll

Jag fastnade så för ditt brev,
alla de underbara rader

Hårt i håret jag mig rev,
en förvirring gav mig nästan spader

Ville skriva några rader åter,
kanske du ville bli min vän?
Undrar nu hur min utgång låter,
när du vet – vill du skriva sen?

Var inte rädd för någon galen kontakt,
det är bara mina ömma känslor som längtar
Garanterar dig från ett bittert förakt,
ett tag framöver jag väntar

Lovar dig glädje, att stötta och värma,
med vänskap i eviga dar
Mer du kommer våga mig närma,
och märka att jag är himla rar

Din vän, Johan

Kim läser även denna dikt en andra gång. Han börjar tänka nostalgiskt tillbaka på de två år som Johan och han haft ihop. Fast efter att han träffar Camilla för ett år sedan har han hållit Johan på distans och hört av sig till honom mer som kompis. Deras så kallade relation och

fortsatta kompisförhållande blir att Johan, orädd trampar på – och Kim, mer eller mindre rädd och skrämmd, håller sig undan.

80 Krav och restriktioner

Han tänker också på vilket liv det blir på Johan, efter att han träffar Camilla. Johan kan inte stå ut med att han blir tvungen att dela Kim med en tjej. Han kan än mindre stå ut med att det är förhållandet med honom som ska hållas hemligt för alla. Ingen får veta om att de har haft något ihop.

Men ju mera påstridig och efterhängsen Johan blir, ju mindre vågar Kim träffa honom. Och om det ändå kommer ut på stan, ryktesvägen – betyder det definitivt slutet på deras kontakt.

Det är restriktioner och krav som Kim har från starten för två år sedan. Men nu är allt förstört och det går rykten på stan. Fast värst är

väl ändå att Camilla kommer till honom med ryktets avslöjande, som blir till rena chockbeskedet för honom. Även om allt det hon lyfter fram, som attackerar honom, till större delar är sant.

Han försöker och vill vara en realist och inte längre leva i drömmarnas värld. Men då det gäller hans sexuella läggning, känns det rent hopplöst eller till och med omöjligt att vara realistisk.

Det måste kunna fungera att leva efter hur man känner och är i sin sexuella läggning till killar. Problemet är mer att man måste ha orken, viljan och modet att leva efter det.

Att han är homosexuell tvivlar han själv inte en sekund på, men att han också gillar tjejer som Camilla indikerar ju på att han är bisexuell.

Men som om inte det är nog illa eller tillräckligt, för inte kan han tro att hon kan tänkas vilja dela honom med en annan kille. Då är det ju, om inte värre att vara en bisexuell än att vara helt bög, i alla fall bra mycket mer krångligt.

Att vara bisexuell handlar då om att välja sida – välja rätt, för stunden, tiden man är i. Så det han som småningom kommer fram till är,

att det mest realistiska är att leva efter rådande förhållanden som är – att helt enkelt välja. Och han väljer alternativet, det ”helt utan bekymmer”, att strikt hålla sig till Camilla.

Och så dyker Daniel – prinsen själv upp som gubben i lådan och omedvetet förför honom in i syndens nästen igen.

Det ringer flera gånger på telefonen, men Kim bryr sig inte. Tanken på att det nog är någon av Camilla, Johan eller Daniel ger honom bara ångest. Han vill inte prata med någon av dem just nu. Camilla tvingar fram lögnerna hos honom, Johan drar fram irritation och avsmak, och Daniel ... Han gör liksom bara allting värre. Med Daniels hjälp, charm, söta nylle, sexiga kropp och med en enorm förförelseteknik – gräver han sin grav bara allt djupare.

Nej! Det finns varken tid eller rum för någon av Camillas, Johans eller Daniels samvaro nu. Han måste bara helt enkelt stänga ute dem, vara för sig själv och försöka tänka igenom hur han känner och vill ha det.

Vill han fortsätta med Camilla, när han ju känner så här starkt för Daniel?

Det känns som ett stort kaos virvlar upp i

skallen och gör alla tankar grumliga. Det är som att detta gör att han inte klarar tänka klart längre. Han måste stänga av dem, hålla dem ifrån sig i hopp om att kunna börja tänka klart igen – åtminstone för ett tag, ett par dagar eller så.

ORO OCH FÖRTVIVLAN

95 Mindre
utbrott

Kim, hemma

Det är sen kväll och Kim har svårt att somna. Han tänker bara på Daniel, hur fint de har haft det ihop, både vid sjön och hemma hos honom.

Under flera dagar har han gått omkring på jobbet och hemma, och bara försökt stänga av såväl Johan som Daniel och Camilla. Och han har struntat i att svara i telefonen när det har ringt, för att han inte vill prata med någon av dem.

Egentligen skulle han nog bara behövt resa bort ett tag för att försöka komma till ro och sans med sig själv och över vad han vill. Men

han har lite mer än två veckor kvar till semesteren. Han måste härda ut fram till dess.

Ända sedan han lämnar Daniel för några dagar sedan, kan han inte få honom ur sitt huvud. Fast att han har försökt att bara koppla bort honom, och tänka att det var ännu ett litet misstag, så förföljer tankarna honom. Det går inte få bort honom. Han har tänkt: Om han bara fysiskt släpper honom och håller sig borta från honom kommer det gå över och allt blir till det vanliga, normala igen.

Men inte då. Daniel förföljer honom vart han än går. Han finns med honom så gott som hela tiden.

–Fan i helvete! säger han och river sig i håret. Varför? Varför?

Han står inte ut med tanken på att han kanske aldrig kommer kunna begrava eller fly från bögen inom sig.

Det ringer på telefonen.

Med knutna nävar bankar och slår han ljudlöst och försiktigt, men argt, mot bordsskivan.

Han vill ju inte väcka huset. Och han fortsätter svära ut sin klagan och ilska:

–Fan, fan! Hur gör man?

Han faller ihop med överkroppen och huvu-

det över bordet, ligger tyst och stilla en stund, försöker lugna sig och med det kunna tänka klart igen. Men det är stört omöjligt. Han som trodde att Camilla och han ... Och nu är han också kär i Daniel. Han finns i huvudet hela tiden.

Det ringer igen.

Han reser sig upp från stolen, går bort till kylskåpet och tar ut whiskyflaskan, tar några rejäla klunkar, och några till för säkerhets skull. Tar med sig flaskan och sätter sig vid bordet igen.

Tittar på dikterna och bilden med stråhatten.

–Fan! svär han ännu en gång och får ett mindre utbrott på alltsammans. Han sätter igång att riva sönder alla papper med dikter och bilden på killen med stråhatten.

Känsloutbrottet gör honom som besatt och han tappar nästan helt fattningen.

När alla papper ligger i småbitar på bordet känner han att han börjar återfå kontrollen. Han tar sig några stora klunkar på kaffet, som har hunnit svalna något.

Samlar sedan ihop alla pappersbitar och slänger i soporna. Tar fram soppåsen, som är nästan full, och försluter den. Därefter går han

till garderobskåpet i hallen och plockar fram böglådan med tidningar, bok och videor, som fortfarande ligger väl förslutet i soppåsar. Men nu tar han med allt, plus soppåsen i köket, och slänger det i soptunnan ute på gården.

Nu får alltsammans bara vara ett minne blott. Och på något vis känns det ändå skönt och befriande att ha gjort sig av med allt.

Det enda som finns kvar nu är Johans handklovar. Men han kan stoppa dem i en påse och åka hem till honom med den, släppa ner den i hans brevinkast i dörren, när han inte är hemma. Han kan också slänga med en liten lapp med ett kort meddelande, ifall om Johan har glömt att det är han som har haft handklovarna.

Han går in i rummet och sätter på skön musik på stereon. Byter om till Daniels grå joggingdress, som han snart bör lämna tillbaka till honom. Går och ställer sig framför hallspegeln och kollar in sig med Daniels kläder på kroppen. Det känns bra att ha på sig hans kläder. Det gör honom varm inombords. Det är som att det finns massor med Daniels värme och kärlek i dressen.

Fast i och med den så har väl Daniel redan ett ganska säkert grepp om honom.

Han tittar mer studerande på sig i spegeln, gör några grimaser, och säger:

–Hör du de! försöker han intala sig själv och lyfter på hela sin långa lugg bakåt över hjässan. Ja är rakt igenom en hetro.

Och telefonen ringer.

96 Önskan om förvandling

Han tänker att han nu har framtingat en inre förändring, i och med utbrottet med att riva sönder bilden och dikterna nyss. Dessutom att han nu också har gjort sig av med både det och böglådan. Men han känner att han också behöver en yttre förändring, kanske med en ny frisyrr eller något ...

Och någon sekund senare står han framför spegeln i hallen och kammar allt hår framåt, sedan åt ena sidan, därefter åt andra sidan, och slutligen bakåt igen.

Han kan inte bestämma sig för vilken frisyrr

som är bäst, mest klädsam, eller kanske minst böig. Men inget av dem känns helt rätt eller fel. Kanske, om han rakar av sig allt hår. Då ska han säkert se hård och tuff ut – till och med militäriskt maskulin.

Han är beredd att göra vad som helst, bara han slipper leva ett dubbelliv som gör att han känner sig som två personer i en kropp.

Bestämmer sig snabbt för att försöka förändra sitt yttre också, och lite mer. Går och hämtar en sax ur en låda i köket, och ställer sig sedan framför badrumsspeglern.

Med ett enda klipp faller hela luggen av, ner i tvättstället.

Redan nu ser han en helt ny kille i spegeln. På bara någon minut har han klipp ner hela håret till en ojämn, ett par centimeters stubb.

Han tittar och beskådar sig i spegeln, ler mot den nye Kim i spegelbilden och känner sig mycket nöjd.

Sedan tar han fram en rakhyvel ur skåpet, byter till ett nytt rakblad, löddrar in hela huvudet med raklödder, och sätter igång att raka av stubben från huvudet. Han börjar med stubben vid luggen och arbetar sig bak över hjässan. Tar det lugnt och försiktigt, så att han

inte ska göra sig illa på det vassa rakbladet.

Det går fint och rakhyveln glider fram som i en dans. Han får ofta göra rent hyveln från hår genom att spola den under kranen.

Snart är han skallig över hjässan och flinar lite grann över synen i spegeln. Det är bara en röd näsa som fattas, för att han ska se ut som en clown.

Han vrider och vänder på huvudet framför spegeln och beundrar sig själv.

–Nu jäklar, Kim! säger han till sin spegelbild, flinar nöjt och kaxar upp sig. Nu är du en hetrokille så långt ögonen når. Å fan ta den som försöker me nåt annat.

Och telefonen ringer.

97 Telefonen
ringer konstant

Kim och Daniel, telefon

När telefonen ringer för tredje gången på bara några minuter, tänker han att det kan vara

viktigt. Någon som absolut behöver få tag på honom, men som hugger i sten varenda gång den gör ett nytt försök.

Det är garanterat någon som han inte vill ska ringa, som han inte vill eller orkar prata med, men som inte verkar vilja ge upp. Och det kan vara Camilla, Johan, Daniel, eller till och med mamma eller lillsyrran.

Det ringer så gott som konstant på telefonen. Men vem kan det vara? Och vågar, orkar han chansa?

Han stänger av kranen, lägger rakhyveln på tvättstället och går för att svara.

Men framme vid telefonen slutar signalerna att ringa. Han går tillbaka till badrummet för att slutföra arbetet med rakningen.

Efter det går han och sätter på kaffe och gör ett par ostsmörgåsar. Går ut på balkongen och sätter sig. Det är en mycket ljum kväll, med en svag bris och med vacker solnedgång. Han äter, dricker och njuter av tillvaron – livet.

Musiken på stereon tystnar, då skivan tagit slut.

När han hör de svaga och ansträngda signalerna från telefonen ännu en gång, tänker han om. Han reser sig upp och går för att svara.

Vad kan vara så farligt och vad är han rädd för?

Han sätter sig på sängen, med telefonen i knät. Svarar på fjärde signalen.

–Ja, hallå. De är Kim.

–Hej! Låg du å sov?

98 Daniel ringer

Kim flinar till i en liten suck. Det känns bra att det inte är någon annan än Daniel. Känner att han nog är det minst jobbiga bland alternativen. Fast detta får honom egentligen att bli glad och att må bra.

–Hej, Daniel! Nä ... Ja hade bara precis lagt mej.

–Ja ville bara ringa för att tacka för senast. Ja har ringt dej säkert tusen gånger å försökt nå dej ... Å som kvällen, efter att du åkt hem från mej, som nu, ringer ja bara för att säga gonatt.

Kim börjar skratta glatt i telefonen.

–Daniel, du är för skön. Ja tänkte precis på dej.

Daniel skrattar han med.

–Vet du att min morsa gillar dej. Hon säger

också att du är himla söt.

–Nä, gud, sluta! Då skulle hon se mej nu.

Kim skrattar gott och stryker handen över sitt numera kala huvud.

–Va då? fnittrar Daniel. Har du nån söt pyjamas me nallar på dej eller ...?

–Hörru, lustikurre. Sa hon nåt mer?

Kim blir nyfiken och vill få veta mer.

Nu skrattar Daniel ännu mera.

–Ja, hon sa att hon skulle kunna äta dej me tesked.

–Nä, lägg av! fnittrar Kim roat och konstaterar: Men då är hon tänd på mej i alla fall.

–Va! Tänd på dej? Men varför tror du de? Hon tycker bara om dej för att du verkar så trevli. Hon sa också att du är skrämmande lik hennes nye kille Morgan. Hon sa att du lika gärna kunde ha varit hans son. De enda som skiljer sej är nog att du är mycke mer blond än han. Hon säger att ditt hår är alldeles kritvitt.

–Ja, de va ..., skrattar Kim.

Han tycker det är skönt att få veta varför Daniels mamma har tittat så på honom. Fast det är också smickrande.

–Va då? Va menar du? Har ditt hår genomgått en fötrollning kanske – som i Askungen, å

att fötrollningen nu är upplöst? Fast klockan är ju inte tolv ännu, bara snart elva.

Daniel låter pigg och glad på rösten.

–Ja, de kan man säga. Ja är de manlia svaret på Askungen å min fötrollning håller fortfarande på.

Kim fantiserar och hittar på, och fortsätter:

–Du förstår, varje kväll efter klockan elva händer nåt konstit me mej, som håller på till klockan tolv. Å ja tror att snart, strax efter tolv, är ja säkert den vanlia å tråkia Kim igen. Å förresten, när ja tänker efter tror ja nog att ja också tappa en av mina svarta tygskor på vägen hem från bageriet, för en stund sen.

Kim tycker att det här med att skoja med Daniel i telefonen är riktigt kul. Det blir också på något vis avspänt.

–Ja ha, men då är de nog bäst att ja ger mej ut å letar efter skon, skrattar Daniel och slutar tvärt, men fortsätter igen: Fast hur skulle de gå till? Ja ser ju inte ...

Det blir helt tyst i telefonen.

–Snälla Daniel. Ja klarar inte höra när du säger så. Ja blir lessen, om du förstår va ja menar.

–Nä, fölåt, ja säger väl inte så då. Förresten

är de nog ingen Askunge som ja vill leta efter – utan ja har bara väntat på att prinsen ska komma.

Daniel försöker få upp stämningen igen.

–Ja ha! säger Kim. Men han kommer nog snart. Du får vänta tålmodigt ett tag till. Vem vet – han kanske kommer i nästa saga. Denna saga, förstår du, är sagan om Askungen.

Kim tycker att han är mycket klurig, att han får till det bra.

–Ja ha ..., säger Daniel, ja tror ja förstår ... Han låter lite tappad och visnen. Blir tyst.

99 Försök till
skoj med tröst

Kim förstår att han har sagt något dumt, som inte var så värst bra. Han har fått igång Daniel och gett honom stora förhoppningar om dem och en eventuell framtid tillsammans.

–Men vet du va? säger han i försök att muntra upp och trösta. Ja tror å känner på mej

att sagan om prinsen kanske börjar redan i morron.

–Säger du de. De får vi hoppas, för ja vill snart inte vänta en enda da till på honom. Förresten va gör du i morron? Har du lust att hitta på nåt? Kan vi träffas?

–Tyvärr så ska ja träffa Camilla i morron, hittar Kim på. Å vi blir nog tillsammans i ett par dar. Hon kommer hem till mej efter ja kommer hem från jobbet. Men vi kan ses nån da längre fram ...

Han förstår inte varför han nu också behöver ljuga för Daniel. Eller är det hans andra jag som bygger lögner, som egentligen inte vill träffa honom. Är det hans heterosida som gör så, och försöker slå bort Daniel. Eller håller han på att bli schizofren. Eller är det helt enkelt så att han inte vågar fortsätta på resan med Daniel, för att det krockar så med resan med Camilla. Och är Daniel bara en mästare på att förföra honom.

–Ja ... visst ...

–Du, vi ringer om ett par dar.

–Okej.

Daniel gör sin röst mycket klen och sårbar. Han blir ledsen, men förtränger det, och försöker spela med. Det blir som i något slags

försvar. Sedan skrattar han igen, i ett försök att skoja bort allvaret och med det inte verka så berörd av att Kim är upptagen i morgon. Han vill inte ta in att han egentligen får nobben när det gäller att träffas i morgon.

Och Kim är inte sen med att skratta tillbaka, i ett försök att lätta upp stämningen.

–Daniel, du är så himla go, å ja gillar dej. Men du, om inte prinsen verkar ha förstånd eller mod att komma snart, så får du väl helt enkelt bara ge dej ut för att kyssa en groda.

Kim kan inte låta bli att skratta.

–Ja, de va ingen dum idé. Va får du allt ifrån? Nä, Kim, klockan har blivit mycke, å du som väl snart ska upp igen. Lagg dej nu i din säng å sov så gott.

–Ja, sov så gott själv, Daniel.

De lägger på luren.

Kim ställer ner telefonen på golvet och går bort till stereon igen. Han sätter på en skiva med lugna och mjuka låtar. Sedan går han in i badrummet för att städa tvättstället och golvet från håravfall, som han tidigare missat att städa bort och slänga under friseringen. När han är klar är badrummet skinande rent igen.

Därefter går han och tar några rejäla klunkar

whisky, och går sedan och lägger sig. Han somnar nästan direkt efter att han lutat ner huvudet på kudden.

Känner det lite konstigt att inte telefonen har ringt på ett tag, inte sedan Daniel ringt. Drar en försiktig slutsats att det kanske inte är någon mer än Daniel som har försökt nå honom, och under flera dagar. Och om Camilla försökt många gånger borde hon nog ha blivit orolig och istället åkt hem till honom. Hon har ju dessutom hans dörrnyckel.

100 Berättar inte om Ragnars besök

I telefonen med Kim är Daniel på väg att tala om att han har haft sin norske brevvän hemma på besök. Men då det krockar med att han också har försökt massor med gånger att nå Kim på

telefonen, bestämmer han sig för att låta bli. För då måste han avslöja för Kim att han har pratat om honom för Ragnar, att han har berättat en del om vad de har gjort då som de var tillsammans, både vid sjön och hemma. Och kanske skulle Kim inte tycka om detta, visa på att han blir sårad eller till och med sur. Och sedan, kontentan av detta skulle kunna äventyra Kims och hans fortsatta kontakt med träffar. Men att Kim vet att han har ringt massor med gånger gör nog bara honom smickrad och att det blir till något positivt.

Så det känns bäst att hålla inne med informationen kring Ragnar och vad de har pratat om. Han kan istället, vid ett senare tillfälle berätta för Kim att Ragnar är mycket nyfiken på honom.

Daniel går in i badrummet, tvättar ansiktet och borstar tänderna. Därefter går han in till mamma i vardagsrummet. Hon sitter i soffan och bläddrar i en modetidning. Han sätter sig bredvid henne. Mamma vänder upp blicken från tidningen, tittar på honom, i ansiktet, sedan på hans röda träningsjacka.

–Du har sölat tandkräm framtill på jackan, kommenterar hon.

–Oj då, säger han och söker med fingrarna efter fläcken.

Hon tar hans hand och för hans finger till fläcken. Han går tillbaka till badrummet och tvättar bort den under kranen. Sedan går han till henne igen.

–Ringde du Kim? Fick du tag på honom? Hade han lagt sej?

Hon stryker smekande några fingrar över hans kind.

–Jo, han hade precis lagt sej. Men han hade inte hunnit somna. Ja går å lägger mej nu me. Gonatt.

–Ja, gonatt, vännen.

Hon lutar sig fram och kramar om honom.

FÖLJANDE

DAG

101 Hårt arbete

Kim och Daniel, hemma och bageri

Nästa dag ringer Daniel till Kim, både på eftermiddagen och kvällen, men får inget svar. Han längtar så efter att få höra Kims röst igen, få prata lite. Och denna längtan växer till att få träffa honom, få känna på varandra, kramas, pussas ...

Dessa tankar av längtan mal på mekaniskt i huvudet: Antingen kommer det göra honom galen eller så kommer det göra honom sjuk. Inget av dem är vad han behöver nu.

Kim arbetar i bageriet sedan tidig morgon. Det är ingen av arbetskompisarna som säger så mycket om hans nya frisyr, mer än att han ser annorlunda ut, men att det också är snyggt. Han

ser på något vis lite tuffare och hårdare ut – men är fortfarande lika snäll. Fast snällheten lyser nog mycket från hans fina, blå ögon.

Han är trött, har sovit dåligt. Inte förrän det är bara några timmar kvar till han ska upp somnar han till slut och sover ett par timmar. Men han vaknar av att han är kissnödig, och kan sedan inte somna om igen. Han försöker trösta sig med att han kan gå och lägga sig direkt när han kommer hem från jobbet.

I en väldig fart gräddar han mängder av både bröd och bullar, och det blir en stressig dag. Dessutom är en av de anställda plus chefen sjuka i dag.

De är fem som arbetar: chefens fru Annalisa och Sara. Sara är en småbarnsmamma i trettioårsåldern, som mest sysslar med att packa in bröd och bullar i påsar och kartonger för leverans.

Bengt, som kör ut brödet till affärerna, får då och då hjälpa till med att köra smutsiga bakplåtar i en rengöringsmaskin. Detta gör han istället för att stå och vänta på att få med sig av butikernas beställningar. Det är bättre om han håller sig sysselsatt under sin väntan. Han får också skära spår i brödlimpor innan de ska

gräddas, garnera bullar och vetekransar och vetelängder.

Och Karl, en frånskild och ensamstående man i femtioårsåldern, med vuxen son på 25 år, är i full gång. Han och Kim springer mellan bakugn, jäsrum, bakbord och diskbänk, som om de har eld i baken. Varenda sekund är dyrbar. Det känns som hela bageriet är i ett stort kaos eller att det håller på att koka över – explodera.

Kim blir som en arbetsledare, koordinator, känner stort ansvar och har snart stenkoll på allt: allt som är gjort, håller på att göras och som är kvar att göra.

Och alla ropar de och skriker till varandra, istället för att kliva fram och prata i normal samtalston. Allt för att vinna tid.

Kim vet inte riktigt hur de ska få ihop det hela, och någon rast hinner han inte med. Han dricker kaffet på springande fot: mellan jäsrum, bakugn och degmaskin.

Och bakplåtarna far in och ut ur plåtsticken (högre ställning på hjul, med hyllplan för bakplåtar).

Han hinner också spruta i vaniljkräm i krämbullarna innan de ska in i jäsrummet, lägga sylt på wienerbröden och spritsa dem med

några strängar rinnande florsockerblandning, och kanelbullarna får sitt pärlsocker ovanpå innan även de far in i bakugnen.

När Bengt kör iväg med brödbilen för sista turen, sätter sig alla andra på bageriet i fikarummet för en stunds vila. De har arbetat ikapp och ligger bara en timme efter i schemat.

De dricker kaffe och äter smörgåsar.

Innan de går hem för dagen bestämmer de att var och en stannar kvar en stund för att städa och fixa till arbetsplatserna, så att allt är klart för nästa dags bakning och leverans av bröd. Klockan är tre på dagen och alla har arbetat stenhårt sedan tre, fyra i morse.

102 Litet
problem

Men det finns ett problem: De har inget bröd att grädda i morgon. Frysrummet skriker tomt på bröddeg.

Kim föreslår att han ska gå hem och sova i

några timmar, sedan kan han gå tillbaka i kväll och göra i ordning degar som de kan grädda i morgon. De kan också i morgon, som de gjort i dag, knåda ny deg för bröd och bullar, som inte behöver så mycket tid med beskärning och formande som det tar med kanelbullar och wienerbröd.

Får han bara sova några timmar, så är han sedan i full gång igen.

Han säger också att han kan ringa Camilla och be henne komma och hjälpa honom. Och han går och ringer henne direkt, för att kunna lämna besked till de andra i personalen innan de går hem. Men hemma hos Camilla är det dödstyst – ingen som svarar.

Anna-Lisa säger att hon kommer och hjälper honom. Kim svarar med ett stort leende, för har hon egentligen något val. Hon undrar om det blir bra om fyra, fem timmar. Själv kommer hon nog vid sju-, åttatiden i kväll, men då planerar hon att jobba till sent på kvällen, kanske till efter midnatt.

När Kim är hemma igen ringer han Camilla för femtioelfte gången, men utan att någon svarar. Han orkar inte hålla på att jaga henne. Behöver

sova. Ställer väckarklockan på sex, och vrider därefter ner ringvolymen till det lägsta på telefonen. Läger sig sedan utslagen på sängen, med kläderna på, och somnar innan han ens hinner sluta ögonen.

Det ringer på telefonen, men Kim hör inte signalerna. Det är Daniel som gör ännu ett försök att nå honom. Under eftermiddagen gör även Camilla flera försök att nå honom på telefonen. Men Kim sover som en björn som har gått i ide. Han hör inte heller väckarklockan när den ringer, trots att den tjuter som ett brandlarm och hörs ner till chefen och hans fru. Fast ingen av dem är hemma. Eric är på sjukhuset och Anna-Lisa har redan gett sig iväg till bageriet.

Kims telefon blir varm av alla ringsignaler från både Camilla och Daniel, som under eftermiddagen gör flera försök att nå honom. Men Kim sover mycket tungt. Han är så gott som medvetslös.

103 Kim försover sig

Kim och Camilla, hos Kim

Camilla är på stan och gör några ärenden. Hon har bland annat köpt en liten kärlekspresent till Kim: en liten röd kudde formad som ett hjärta med texten Jag älskar dig, på ena sidan.

Vid stängningsdags bestämmer hon sig för att cykla hem till honom.

Hon ser hans cykel stå parkerad utanför porten. Och när hon kliver innanför portdörren hör hon hans väckarklocka tjuta så det känns som hela huset skakar.

När hon kommer upp till hans våning och står utanför dörren, är på väg att ringa på, tänker hon: Hör han inte väckarklockan, så hör han säkert inte heller dörrklockan. Eller han kanske inte ens är hemma.

Hon plockar fram dörrnyckeln som han gett henne, låser upp och går in. Tar inte av sig skorna utan kliver raka vägen in i rummet och stänger av väckarklockan.

Och där ser hon honom ligga påklädd och helt utslagen på sängen. Hon vet inte om hon ska väcka honom eller låta honom sova.

Sätter sig på sängkanten bredvid honom, tittar studerande på hans rakade huvud och viskar:

–Mm, fint, de klär dej – lite sextit till å me.

Hon pussar honom på kinden, känner med handen över hans kala huvud och fortsätter viska:

–Kim, älskling, är allt bra? Mår du bra? Är du trött? Har du sovit dålit i natt ...?

Kim vaknar inte, utan börjar prata i sömnen, och osammanhängande: ”Ta den gröna cykeln, den kan man hoppa me, mellan träden, över berget, ja, över hela sjön, inga problem. Men ja kan bära dej.”

Camilla stryker honom över pannan, känner efter om han är varm. Han verkar inte sjuk, bara trött.

–Ja hör av mej i morron igen. Pussgurka, va ja älskar dej. Här får du en liten kärlekspresent från mej. Du förstår ... De är en sak som ja har att berätta för dej. Men ja vet inte, ja är inte riktigt säker ännu. Fast om de är som ja tror så kommer du bli gla, de vet ja. De blir liksom en gåva från

mej till dej, från dej till mej, från oss – till oss.

Hon reser sig upp, letar efter papper och penna för att skriva ett meddelande. Hittar inget papper, så hon skriver på ett vitt kuvert som hon hittar i en brevbunt lutad mot mikron. Talar om att hon har varit där. Läger det skrivna kuvertet med texten synligt på bänkskivan intill mikron. Sedan lämnar hon lägenheten.

Hon låser dörren efter sig. Stannar därefter halvvägs nedför trappan, då hon har glömt den lilla apotekspåsen innehållande värktabletter och graviditetstest. Den som hon lagt på hallbyrån då hon kom in.

På väg ut igen, och lite tankspridd, glömmer hon att låsa efter sig.

Ett par timmar senare funderar hon på om hon ska cykla hem till Kim igen, men hon kan inte riktigt bestämma sig. Hon vågar inte heller ringa honom, ifall om han sover. Vill inte väcka honom. Han kanske behöver få sova, till och med få sova ut.

104 Mindre panik

Kim, Daniel och Britt, hos Kim

Kim vaknar av att han är kissnödig.

Inne på toaletten börjar han vakna till mer, och kommer på att han är nära att missa bageriet och chefens fru som han ju bestämt med, att de ska jobba kvällspasset ihop.

Han får en mindre panik och sätter av i turbofart med allt vad han behöver göra. Klär på sig, tvättar sig i ansiktet, borstar tänderna och skyndar sig iväg till bageriet. Klockan har precis passerat åtta.

Efter mängder av försök att nå Kim på telefonen ger Daniel upp. Och vid åttatiden på kvällen är han så rastlös att han bestämmer sig för att ge sig iväg hem till honom.

Mamma kör honom.

Och bara tio minuter senare parkerar mamma bilen utanför Kims hus.

–Är du helt säker på att de är den här adres-

sen?

–Ja, absolut, Kim gav mej den, men du får gå me in å se om de står Berggren på dörren.

Mamma följer med honom.

Och mycket riktigt står det Berggren på skylten som sitter på Kims ytterdörr.

Han ber mamma åka hem igen. Säger att han tar sig hem på något sätt lite senare.

Och när mamma gått nedför trapporna och ut ur huset söker han med handen efter en ringklocka. Det verkar inte finnas någon, åtminstone inte på dörren. Men så finner han en knapp på väggen strax intill dörren.

Han har med sig kärlekspresenten som han köpt till honom. Den ligger i en liten plastpåse som han håller i handen.

Han ringer på. Men ingen kommer för att öppna. Ringer på flera gånger. Känner på dörrhandtaget, men dörren är låst.

Tyst och stilla står han och funderar en kort stund på hur han ska göra. Ska han sätta sig ner i trappan och vänta på honom. Kanske kommer han hem snart. Eller ska han hänga påsen med presenten på dörrhandtaget och bege sig hemåt igen. Men om Kim tror att presenten är från Camilla, kan det bli lite galet. Nej, han får ge

honom den nästa gång som de träffas. Det blir bäst.

Kim har redan hunnit iväg. Det har nästan gått tjugo minuter sedan han lämnat lägenheten, och är nu på bageriet.

När Daniel kommer ut mot gatan igen möts han av mamma som valt att vänta en liten stund innan hon åker hem.

105 Normal eller
inte?

Kim, hemma

Senare på kvällen, följande dag, står Kim framför badrumsspeglarna och beundrar sitt nya jag. Det är knappt han själv känner igen sig. Han känner sig som en riktig baby. Men trots allt är han mycket nöjd med det han åstadkommit.

Han har för ett par timmar sedan pratat med Camilla i telefonen. Det var han som ringde henne, från bageriet. Hon säger inget om att hon

varit hemma hos honom. Men han har sett kudden och kuvertet och tackar så mycket för hennes omtanke om honom. Han frågar om hon varit hemma hos honom när han varit på jobbet.

Hon svarar lurigt ja på frågan och att det är en kärlekspresent till honom för att han är bäst i världen.

Och hon är så där underbart go och glad på sin röst mot honom. Vad han älskar när hon är sådan här.

Camilla säger att hon är på väg att åka med föräldrarna och hennes två år yngre syster Annelie till deras stuga i Hjo. Hon blir borta i upp till en vecka. De bestämmer att Kim ska ta bilen någon dag och åka till deras stuga och hälsa på. Han lovar att göra det en dag som det är mindre att göra på bageriet. Men annars, i vilket fall, så ses de igen när hon kommer hem från stugan.

Han tänker på vilken chock hon kommer få när hon får se honom sådan här.

–Hjälp, va har ja gjort ...? stönar han till. Vad ska hon säga när de ses nästa gång? Och hennes föräldrar med lillsyrran – hur kommer de att reagera?

Och i telefonen nämner Camilla inget om att

hon varit hemma hos honom när han låg och sov, och att hon inte velat väcka honom.

Han känner en stark ängslan krypa fram när han ser sig i spegeln och samtidigt tänker på hennes reaktion nästa gång när de träffas.

–Hon kommer göra slut! ropar han igen till sin spegelbild, tar händerna för ansiktet och stönar ut sin oro. ”Fan, du ser ju ut som en apa!” kommer hon att säga å skratta sej födärvad efteråt, klagar han till sin spegelbild.

Därefter ler han med ett brett, överlägset vinnarleende, vänder sig om och går ut från badrummet.

Han går till köket, håller upp resten av kaffet som finns i bryggaren, plockar fram en kanelbulle ur en påse i skafferiet. Tar muggen med kaffet och bullen och går och sätter sig i en fåtölj i rummet.

Äter bullen, dricker kaffet och känner då och då med handen över sin kala hjässa. Det känns konstigt, fast på ett positivt sätt – till och med häftigt, spännande ...

Han känner efter om han har missat något hår, men hela huvudet är som en isbana för flugor.

Drar av sig T-tröjan och shortsens, och sitter

halvt naken i bara kalsongerna i fåtöljen. Läger upp ett ben på det andra, äter upp bullen och dricker ur kaffet. Börjar tänka på vad chefen på bageriet ska säga när han är tillbaka, efter sin sjukskrivning, och får se honom. Fast det får inte spela någon roll. Med eller utan hår på huvudet, är han lika bra på att baka bröd och bullar.

Han börjar gunga med benet i luften i takt till musiken och känner sig mycket nöjd med sig själv, sin tillvaro, allt vad den här dagen har bjudit på.

Det känns verkligen att hans liv har börjat möta och känna på glada dagar. Och ingen har med att göra vad han gör med sitt utseende, sitt eget yttre. Vill han själv se ut så här, är det bara helt upp till honom ... även om han nu ser lite konstig ut och kanske verkar lite knäpp.

Men det finns väl egentligen ingen som är bokstavligen fullt normal till sitt inre eller yttre och om den inte får lov att vara sig själv. Man får vara den man är, alla är vi mer eller mindre avvikande från "det normala". Vi är alla liksom olika normala. En del är normala på ett sätt och andra på ett annat. Så enkelt är det.

Han tänker och funderar en stund för sig

själv, där han sitter i fåtöljen. Tänker på livets många små som stora märkligheter, och på vart allt är på väg. Man vet aldrig fullt ut vad morgondagen har att bjuda på. Det kan bli allt från den vanliga grå vardagen med allt av tristess till helt underbara överraskningar som man kanske inte riktigt innan kunnat föreställa sig eller hoppas på.